

Ἔπεται ἐκ τῶν εἰρημένων (§ 14) ὅτι, ἂν ἐπιφυσήσωμεν ἰσχυρότερον αὐξάνει περισσότερο ἢ μαγνητικὴ ἔντασις τοῦ πόλου Β', ἢ ὅταν ἐπιφυσήσωμεν ἀσθενέστερον, διότι εἰς τὴν πρώτην περίστασιν τὸ σιδηροῦν ἔλασμα Ζ πλησιάζει περισσότερο εἰς τὸν πόλον Β', εἰς τὴν δευτέραν δὲ ὀλιγώτερον, (§ 14).

Ἔπεται συνέχεια.

Δ. Σ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ.

EN BIOΛION

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδίε σελ. 169.

Ἐσπέραν τινα δὲν ἦλθεν. Ὁ γείτων του εἶπεν, ὅτι ἦτο ἀσθενής καὶ κλινήρης, ὅτι ἡ ἀσθένεια ἦτο φυσικὴ συνέπεια τοῦ ἀτάκτου βίου καὶ τῆς κακῆς τροφῆς του· φαίνεται, ὅτι εἶχεν ἀνάγκας καὶ ἐξέλεγε τὸ χειρότερον μέσον νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν φροντίδων, πίνων πνευματώδη ποτά.

Παρετήρησα ἀπὸ τινος, ὅτι ὁ τρόπος του μετεβλήθη ἦτο ὠχρὸς, ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἐφαίνετο ἀποφεύγων τὸ βλέμμα μου. Ἐξεπλάγην, ὅτε ἐσπέραν τινα ἀφῆκε τὸ κιβώτιον μετὰ τοῦ βιολίου ἐπὶ τοῦ κλειδοκυβάλου. Ἴσως ἦτο ἀφηρημένος, διότι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἔμενε πλησίον του καὶ ἔπειτα αἴφνης μᾶς ἀπεχειρέτησεν, ἀπομακρυνόμενος μετὰ βίας.

Μετὰ πέντε λεπτά ἐπανῆλθε καὶ ἐζήτησεν, αἰτῶν συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν, τὸ βιολίον, τὸ ὁποῖον εἶχε λησμονήσει, ὡς ἔλεγεν. Ἐγὼ ἐνόησα, ὅτι ἤθελε νὰ τὸ λησμονήσει, ἀλλὰ καθ' ὅδον μετενόησεν.

Ἦτο ἤδη ἀσθενής. Τὸν ἐπεσκέφθην καὶ τῷ προσέφερα τὴν συνδρομὴν μου, μέχρις οὗ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἀπὸ τοῦ ἔργου του. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τὰ πάντα.

Ἡ εἰσοδός μου ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐξέπληξε, χωρὶς νὰ τὸν τρομάξῃ. Διετείνετο, ὅτι εἶχεν ἔτι μέσα, καὶ ἐφαίνετο ἀποφασισμένος ν' ἀποποιηθῇ.

Μὲ παρετῆρει μετὰ προσοχῆς, καὶ ὅταν ἐζήτηζον τὸ πενιχρόν του δωμάτιον, εἶπε μετὰ τραχύτητος· «Ζητεῖτε τὸ βιολίον σας· εἶναι ἐν τῷ ἔρμαριῳ· παρακαλῶ, ἀνοίξατέ το, διὰ νὰ πεισθῆτε.»

Τὸν ἐβεβαίωσα, ὅτι οὐδ' ἐσυλλογίσθην τὸ βιολίον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀσφαλὲς εἰς τὰς χεῖράς του.

Τὰ ἡμικλειστὰ βλέφραρά του ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς καὶ αἱ ἰσχυροὶ του δάκτυλοι ἐσχιζόντο σκέπασμα τῆς κλίνης. Ἐμειδιάσε στενοχωρημένος καὶ ἤνοιξε τὰ χεῖλη, ὡσεὶ ἤθελε νὰ εἴπῃ τι, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπροτίμησε ν' ἀποσιωπήσῃ.

Ἐπεσκέφθην νὰ τῷ στείλω τὸν ἰατρόν μου.

Ἦτο ἀπεχαιρέτησα, μοὶ εἶπεν ἀκόμη· «Καλλίτερον, νὰ στείλητε τὸν ὑπηρετήν σας διὰ τὸ βιολίον, κύριε ταγματάρχα.»

«Ἀλλὰ διατί;»

«Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆτε πλέον.»

«Ἀλλὰ δὲν ἀνησυχῶ διόλου.»

«Καλῶς. Ἐγὼ ὅμως ἀνησυχῶ. Ἐὰν κατὰ τὴν ἀσθένειάν μου...»

«Θὰ ἀναλάβητε ταχέως, καὶ θὰ σᾶς ἦναι τότε ἐπαίσθητὴ ἡ ἔλλειψις τοῦ ὄργανου.»

«Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶ αὐτοῦ ἅπαξ.»

«Ἡ τριωδία ἡμῶν ἐλπίζω, ὅτι θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη ἐπὶ πολὺ. Ἡ σύζυγός μου θὰ σᾶς στείλῃ νέας μουσικὰς, τὰς ὁποίας θὰ μελετήσητε ἐπιμελῶς.»

«Ὅπως ἀγαπάτε.»

Τὸν ἐχαιρέτησα φιλικῶς καὶ ἀπῆλθον.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας μοὶ ἀνήγγειλεν ὁ ἀνθυπολοχαγός μου, ὅτι ὁ Μόντης ἐφυγεν ἀπὸ τῆς οἰκίας νύκτωρ, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸν ξενοδόχον, καὶ ὅτι τὸ βιολίον δὲν εὑρέθη. . . Ἀναμφιβόλως θὰ τὸ ἔκλεψεν.

«Ἄς μὴ παρεμβάλωμεν προσκόμματα εἰς τὴν φυγὴν του, φίλε μου, ἀπάντησα. Ἐξοφλήσατε τὸν λογαριασμὸν τοῦ ξενοδόχου. Ἐγὼ θὰ τὸν πληρώσω.»

Οὕτως ἀπόλεσα τὸ πολύτιμον βιολίον μου, τὸ ὁποῖον δι' ἐμὲ βεβαίως δὲν ἦτο πλέον ἀντάξιον τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρνηθῆ ἡ Ἀγγελικὴ.

Ὁ ταγματάρχης εἰσιώπησε, παρετήρησε τοὺς ἀκροατὰς του καὶ ἔλαβε τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς ὥρας δὲν εἶχεν ἐγγίσει.

«Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία σας;»

«Αὐτὴ ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡ ἱστορία μου», ἀπάντησεν.

«Νομίζω ὅτι ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ καλὸν βιολίον περιέχει τι ἔκτακτον, ἢ εἰς τὸν καιρὸν, ἢ εἰς τὴν γέφυραν, ἢ εἰς τὰς ἠχητικὰς ὁπάς. Ἀλλὰ ἂν θέλετε, δὲν ἐτελείωμεν ἀκόμη. Συνητήθη ἅπαξ ἔτι μετ' αὐτοῦ.»

«Διηγηθῆτε, διηγηθῆτε!»

«Πολὺ καλὰ.»—Μετὰ τινὰς ἔτη διετάχθη νὰ κάμω τριγωνομετρικὰς καταμετρήσεις ἐν Σιλεσίᾳ. Εὐρισκόμεθα ἐν μικρᾷ πόλει παρὰ τὰ σύνορα καὶ ἐστενοχωρούμεθα συνήθως μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας· ὥστε μετὰ χαρὰς ἐδέχθημεν ἡμέραν τινα κατὰ τὴν εἰς τὰ ὄρη ἀναχώρησίν μας τὴν ἀγγελίαν τοῦ ξενοδόχου, ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ συναυλία Βοσμβῶν μουσικῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Προσέθεσε δὲ ὅτι δὲν ἦσαν οἱ συνειθισμένοι ἐπὶ τὰ ἀδελφοί, οἵτινες παίζουσι ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀλλ' ἄνθρωποι οἵτινες ἀπέκτησαν φήμην ἀλλοῦ, ὅπου αἱ ἀπαιτήσεις ἦσαν μεγαλύτεραι. Μᾶς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἤθελε παρευρεθῆ ἡ καλλιτέρα κοινωνία τῆς πόλεως καὶ παρεκάλει νὰ μὴ βραδύνωμεν, διὰ νὰ λάβωμεν καλὰς θέσεις.

Ἡ συναυλία εἶχεν ἀρχίσει, πρὶν ἢ ἀλλάξωσι

τὸ ἔνδυμα αὐτῶν οἱ συνάδελφοί μου, ἐγὼ δὲ ἐνησχολούμην ἐτι γράφων ἐπιστολάς. Τὸ δωμάτιόν μου ἔκειτο ὑπεράνω τῆς αἰθούσης τῆς συναυλίας καὶ διέκρινον βιολία τινὰ, τρίχορδον, πλαγίαυλον, μερικά χάλκινα ὄργανα καὶ τύμπανον. Οἱ μουσικοὶ ἔπαιζον μετ' ἀκριβεῖας καὶ ζωηρότητος. Ἐπειτα ἔπαιζεν ὁ αὐλὸς μονωδίαν, καὶ τότε τελειώσας τὰς ἐπιστολάς μου κατέβην. Εὗρον πράγματι τὴν αἴθουσαν σχεδὸν πλήρη. Ἡ μονωδία εἶχε χειροκροτηθῆ ζωηρῶς· ἐπὶ δὲ τοῦ κατασκευασθέντος ὑψώματος ἀνῆλθε νέος τις, ὅστις ἔπαιζε δύσκολόν τινα εἰσαγωγὴν ἐπὶ τοῦ βιολίου. Ἡ τὸ ἀκροατήριον περιέμευεν ἑκτακτόν τι. Ἡ τὸ ἄτομον ἤγειρεν ἰδικίτεραν προσοχὴν, διότι αἱ κυραὶ ἔβλεπον μετ' ἐνδιαφέροντος, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν τελευταίων θραυίων κοινὸν εἶχεν ἐγερθῆ.

Ἡ περιέργειά μου δὲν ἦτο μεγάλη· ἔμεινα λοιπὸν πλησίον τῆς θύρας, ὅπου τοῦλάχιστον δὲν ἐστενοχωρούμην. Τὸ ὑπὸ τοῦ βιολίου παιχθὲν τεμάχιον—ποικιλότονον ἐθνικὸν ἄσμα—ἐξετελέσθη μετὰ μεγάλης εὐκολίας· ἐνίοτε ἠκούοντο καὶ ὠραῖοι ἤχοι συγκινητικοί, ἀλλὰ τὸ σύνολον μοὶ ἔκκαμνε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἀγυρτική· τὸ κοινὸν ὅμως ὑπερνηχαριστήθη, ἐχειροκρότησεν ἐπανελημμένως καὶ ἐζήτησε μετὰ τὸ τέλος δημοφώνως τὴν ἐπανάληψιν. Ὁ καλλιτέχνης ἐνέδωκεν ἤδη δὲ, ἐπειδὴ οἱ πλείστοι τῶν ἱσταμένων ἐκάθησαν, κατῶρθωσα καὶ ἐγὼ νὰ ἴδω τὸν βιολιστὴν. Ἦτο ὁ Μόντης, τὸ δὲ βιολίον ἦτο τὸ ἰδικόν μου. Ὁ Μόντης εἶχε μακρὰν τὴν μέλαιναν κόμην, μικρὸν νσογέννητον μύστακα καὶ πώγωνα, ἔφερε λαιμοδέτην ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ ἔνδυμα ἐκ βελούδου, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὑποστὰν πολλὰς τρικυμίας. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤστραπτε κατὰ πᾶσαν κίνησιν τοῦ τόξου ἀδάμας.

Καλλωπισμὸς, ἔνδυμα καὶ στάσις ἐδεικνυον ἀνθρώπου, εὐρίσκοντα ἐπ' ἀντικεινῶν ν' ἀποδείξῃ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ἐμφανίσεως ὅτι ἦτο καλλιτέχνης. Εἰς ἐμὲ ἐν τούτοις παρήγαγεν ἀντιπαθητικὴν ἐντύπωσιν. Ἀνάλογον ἦτο καὶ τὸ παίξιμον· ἐλυπήθη τὸν νέον φίλον ἡμῶν, περὶ τοῦ ὁποίου συνελάθομεν τόσας ἐλπιδάς. Παρετήρησα τότε τὸ ἐπὶ τῆς θύρας ἀνηρητημένον πρόγραμμα καὶ εἶδον εἰς τὸν σχετικὸν ἀριθμὸν: «Ποικιλία ἐθνικοῦ ἄσματος· σύνθεσις καὶ ἐκτέλεσις Καρόλου Μόντη, ἐπονομαζομένου «Ὁ βασιλεὺς τῶν βιολιστῶν.»

Περὶσσότερον δὲν ἠδύνατό τις νὰ ζητήσῃ. Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἐὰν δὲν ὤφειλον νὰ ἐξέλθω τῆς αἰθούσης καὶ ν' ἀπαλλάξω τὸν ἀπαγωγέα τοῦ βιολίου μου συναντήσεως δυσάρεστον. Ἀλλὰ δὲν ἦτο βεβαίως ἄξιος τοιαύτης λεπτότητος, δὲν ἐφαίνετο δὲ καὶ ἀνθρώπος δυνάμενος νὰ τεθῆ εἰς δύσκολον θέσιν. Ἐμείνα

λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν μου. Εἰς τὴν μνήμην μου ἀνῆλθε μετὰ ζωηροτέρων χρωμάτων εἰκὼν τοῦ πολλοῦ λησμονηθεῖσα. Ἡμῖν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου ἐκείνου τῆς Βιέννης, ἔβλεπον τὴν Ἀγγελικὴν, ἤκουον τὸ βιολίον ἐκεῖνο κατὰ πρῶτην φοράν. Παραδόξως δὲ παρετήρησα ὁμοιότητά τινα τῶν χαρακτήρων τοῦ νέου καλλιτέχνου πρὸς τοὺς τῆς ὠραίας ἐκείνας βιολιστρίδας, ὁμοιότητα τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἐννοήσει πρότερον. Ἴσως με ἠπάτα ἡ ὁμοιότης τῶν περιστάσεων.—Πάλιν σφοδρὰ χειροκροτήματα!—Ὁ εὐτυχὴς καλλιτέχνης ἔκλινε μειδιῶν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Τὸ βλέμμα του περιήλθε θριαμβευτικῶς τὴν αἴθουσαν, καὶ τώρα ἔπεσεν ἐπ' ἐμὲ ἀναμφιδόλως. Ἡ κεφαλὴ του ἔμεινε ἀκίνητος, τὸ βλέμμα ἀπελιθώθη, ἡ χεὶρ ἡ κρατοῦσα τὸ τόξον ἔτρεμεν. Μετὰ μίαν ἐτι σπασμωδικὴν ὑπόκλισιν ἐκλονίσθη, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος καὶ ἐλειποθύμησεν.

Οἱ ἀκροαταὶ ἠγέρθησαν ὅλοι, ὥστε δὲν τὸν ἔβλεπον πλέον. Συμπαθητικαὶ φωναὶ ἐκραύαζον: ὁ καύσων, ὁ κόπος! ὕδωρ! Οἱ δὲ συνάδελφοί του ἐξήγαγον τὸν μουσικὸν τῆς αἰθούσης.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἰσῆλθε πάλιν, ἀλλ' ἡ στάσις του ἦτο ἀβεβαία, καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία μετὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτὸς, παρήγαγε μόνον μελαγχολικὸν μειδιάμα, τὸ ὅποιον μοὶ ὑπέμνησε πάλιν τὴν Ἀγγελικὴν. Ἐνῶ ἔπαιζεν, εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ βιολίου, ἀπαξ δὲ μόνον ἔβριψε βλέμμα δεξιὸν πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐφάνη ἀναπνέων, διότι δὲν με εἶδε πλέον ἐκεῖ—εἶχον λάβει ἄλλην θέσιν, διὰ νὰ μὴ τὸν ταραξῶ περισσότερον. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόνοια, ὅτι ἴσως τὸν ἔβλεπον, τὸν ἠνόηλει, ἔπαιζε κακῶς, ἔδακνε τὰ χεῖλη καὶ ἔθλιβε τὸσον πολὺ τὸ τόξον, ὥστε ἡ χορδὴ τοῦ μι εἰθραύσθη, ἡ αὐτὴ χορδὴ, ἣτις ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ βιολίου, ὅταν πρῶτην φοράν τὸν ἐγνώρισα. Ὁ δεῦτερος βιολιστὴς τῷ ἔδωκε τὸ ἰδικόν του βιολίον καὶ ἐτελείωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ τεμάχιόν του, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του διετῆρει τὴν σκυθρωπὴν ἔκφρασιν· ἔπειτα δὲ δὲν ἔπαιζε πλέον.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εὗρον ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ κιβώτιόν μου καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπισκεπτήριον μετὰ τῶν λέξεων: δύναμαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω; Ἀμέσως ἔστειλα τὸν ὑπρέτην καὶ παρεκάλεσα τὸν Κύριον Κάρολον Μόντην νὰ ἔλθῃ.

Εἰσῆλθε μετὰ κεκλιμένης κεφαλῆς· ἡ χεὶρ, ἣτις ἐκράτει τὸν πῖλον, ἔτρεμεν. Τὸ πρῶτον του βλέμμα ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ βιολίου, ἔπειτα ἀνεστῆ καὶ εἶπε μετὰ καταφανοῦς κόπου Γνωρίζω, ὅτι ἐκλαμβάνομαι παρ' ὑμῶν ὡς κλέπτῃς, καὶ εἶμαι κλέπτῃς. Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ κλαπὲν ἀντικείμενον. Κύριε ταγματάρχα, συγχωρήσατέ με, ἐὰν δύνασθε.

Ἐκινήθη ὡς εἰ ἤθελε νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πό-

δας μου. Ἐλαβον τὴν χειρὰ του καὶ τὸν ἐκρά-
τσα ὀρθόν, τὸν παρεκάλεσα δὲ νὰ ἡσυχάσῃ,
διότι πρὸ πολλοῦ τὸν εἶχον συγχωρήσει. Τὸν
ἐπέπληττον διατί νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς ἐμὲ,
ζητῶν τὸ βιολίον.

«Πῶς ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω τὴν ἐκπλήρωσιν
τόσον θρασεῖας παρακλήσεως; ὑπέλαβε· δὲν ἐ-
φαντάζεσθε, τί ἦτο δι' ἐμὲ τὸ βιολίον, οὐδεὶς
ἠδύνατο νὰ τὸ γνωρίσῃ οὐδὲ νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ἀφ'
ἡ στιγμῆς ἤγισα πρῶτην φορὰν τὰς χορδὰς
του διὰ τοῦ τόξου, ἐμαγεύθην· ὁ τόνος αὐτοῦ
ἐπληττε τόσον παραδόξως τὸ οὖς μου! Ἐνόμισα
ὅτι τὸν εἶχον ἀκούσει ἤδη οὐχὶ διαβατικῶς,
ἀλλ' ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἕως οὗ μοὶ ἐνετυ-
πώθη ἀνεξαλείπτως καὶ πάντοτε ἐσυλλογι-
ζόμεν, ποῦ καὶ πότε συνέβη τοῦτο, καὶ ἀ-
νῆλθον μέχρι τῶν πρώτων μου ἀναμνήσεων καὶ
δὲν τὸ εὗρον. Ἡ τοιαύτη κατάστασις ἦτο ἀφο-
ρητος, δὲν ἐπιχειρῶ νὰ τὴν περιγράψω· ἴσως ἡ-
δυνάμην νὰ τὴν ἐκφράσω διὰ τῆς μουσικῆς, καὶ
τότε θὰ ἠκούοντο εὐάρεστοι μελωδίαί, γλυκεῖαι
ὡς κύκνειον ἄσμα, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ψιθύρισμα
μαγευτικὸν ἐρεθίζον τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀποκοι-
μίζον τὴν συνειδήσιν, καὶ ἔπειτα ἀγὼν μεταξὺ
φασμάτων τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους. Τὸ βιο-
λίον ἐξήσκει ἐπ' ἐμὲ δαιμονικὴν δύναμιν· θέλω
νὰ γείνω ἰδικόν σου, θέλω νὰ γείνω ἰδικόν σου·
μοὶ ἔκραζον αἱ χορδαὶ του σπαράττουσαι τὴν
καρδίαν μου.

Ἐως τότε ἐζήσα ἐντίμως· ἀλλ' ἐπῆλθεν ὁ
πειρασμὸς ἐκεῖνος ὁ ἀκαταμάχητος. Ἀκατα-
μάχητος; δὲν ἤθελον νὰ τὸ πιστεύσω. Προσε-
πάθησα παντὶ σθένει νὰ χωρισθῶ τοῦ προσφι-
λοῦς αὐτοῦ βιολίου. —Εἰς μάτην. Ἐνθυμείσθε,
ὅτι ἐσπέραν τινὰ τὸ εἶχον ἀφήσει ἐν τῇ οἰκίᾳ
σας. Εἶχον ἀπόφασιν ν' ἀναχωρήσω ἐκεῖνην τὴν
ἐσπέραν καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθω πλέον. Ἄλλ' ὑ-
πῆρχε τι ἐντὸς μου, τὸ ὁποῖον δὲν μοὶ ἐπέτρεπε
νὰ προχωρήσω. Ἐπειτα δὲν ἀντεῖχον πλέον τὰ
νευρά μου εἰς τὴν ταραχὴν ἐκεῖνην· ἠσθένησα·
ἐροδοῦμην μὴ παραφρονῆσω, καὶ ἐξετέλεσα τέ-
λος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐβδελυτόμην—ἀνεχώ-
ρησα κρυφίως μετὰ τοῦ κτήματος ὑμῶν.»

Ἐτρεψε καθ' ὅλον τὸ σῶμα· ψυχρὸς ἰδρῶς
περιέρρεε τὸ ὠχρὸν αὐτοῦ μέτωπον. Ἐδῶκα εἰς
αὐτὸν καιρὸν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἠρώτησα, πῶς ἔ-
ζησεν ἔκτοτε.

Ἰσως ἐνόησε τὴν ἐκπληξίν μου, πῶς εὐρέθη
μετὰ τοιούτων συντροφιῶν· τοῦλάχιστον ἠσθάνθη
ἐπίπληξίν τινα.

«Εἶναι ἡ συνέπεια τῆς πράξεώς μου, εἶπεν·
ἐνόμιζον, ὅτι μετὰ τοῦ κλαπέντος βιολίου θὰ
γείνω διάσημος μουσικὸς, καὶ ἔγεινα κοινὸς ἀ-
γῶρτης. Καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ γείνω ἄλλως; Ὁ-
πως ποῖν μὲ ἔθετεν εἰς ἀκατάπαυστον πειρα-
σμὸν, οὕτω μοὶ ὑπενθύμιζεν ἡδὴ ἀκαταπαύστως
τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν μου. Οἱ ἐξαίσιοι

αὐτοὶ ἦχοι, αἱ γλυκύταται φωναὶ δὲν ἀνήκον
εἰς ἐμὲ, κατηνάρισκον αὐτοὺς ὡς πρᾶγμα κλο-
πιμαῖον. Γελοῖον, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν· αἱ φω-
ναὶ αὗται ἐξέρχονται διὰ τῆς χειρὸς σου, εἶναι
ἰδικαί σου. Καὶ ἄνευ τοῦ βιολίου; Ἐρνούμην ὁ
ἴδιος. Ἐσπεκέφθην, κύριε ταγματάρχα, τοὺς δια-
σημοτέρους μουσικοδιδασκάλους τῆς Λειψίας,
τῆς Πράγης καὶ τῆς Βιέννης, παρ' ὧν ἔλαβον
τὴν ἄδειαν νὰ παίξω, ὅπως δώσω δεῖγμα τῆς
τέχνης μου, ἵνα λάβω συνδρομὴν τινα πρὸς ἐ-
ξοκολούθησιν τῶν σπουδῶν μου· ἀλλὰ πάντοτε
ἐν τῇ κρίσιμῃ στιγμῇ ἡ χεὶρ μου ἔτρεψε καὶ οἱ
ὀφθαλμοί μου ἐθαμβοῦντο· δὲν ἠδυνάμην νὰ παί-
ξω τι τέλειον. Πρὸς τοῦτοις ἐπῆλθεν ἡ πενία,
καὶ ἔπρεπε νὰ φροντίσω περὶ τῆς συντηρήσεως
μου. Ἐπαιζον εἰς ξενοδοχεῖα καὶ πανηγύρεις
—ἐκεῖ ἐπετύγγανον. Ἀργότερον ἐσχημάτισα
ἓνα μικρὸν θίασον, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἔδιδον συ-
ναυλίαις πανταχοῦ τοῦ κόσμου, οὕτω δὲ κατέ-
στην ὁ βασιλεὺς τῶν βιολιστῶν.—Τώρα ἐτε-
λείωσε καὶ αὐτὴ ἡ δόξα.»

Διὰ τῶν ἀσυναρτήτων τούτων λόγων ἐξε-
φράζοντο αἰσθήματα εἰλικρινῆ. Κατελήφθην ὑπὸ
βαθείας συγκινήσεως.

«Καὶ ἐὰν σὰς εἶπω, ὅτι τὸ βιολίον εἶναι ἰ-
δικόν σας;» ἠρώτησα.

Ἠγέρθη. «Ἰδικόν μου, —ἰδικόν μου; τὸ βιολίον
ἰδικόν μου, κτήμά μου, καὶ ἐντίμως κτήμά μου;»

«Τὸ εἶχον ἔκτοτε προσδιορίσει δι' ὑμᾶς· εἶχον
σκοπὸν νὰ σας τὸ προσφέρω ὡς δῶρον, καὶ ἐὰν
ὀλίγον ἀκόμη. . .»

Ἐλαβε τὴν χειρὰ μου καὶ τὴν ἔθλιψε μετὰ
παραφορᾶς.

«Δῶρον εἰς ἐμὲ τὸ βιολίον, τὸ πολύτιμον
τοῦτο βιολίον! Καὶ ἐγὼ ἠδυνήθην. . . ἤμην
φρενοβλαβῆς!»

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλαβε πάλιν τὴν
χειρὰ μου, τὴν ὁποίαν ἤθελε ν' ἀσπασθῇ.

Ἡ ταραχὴ του μὲ ἀνησύχησεν. Ἄλλ' αἴφνης
μετεβλήθη. Τὸ πρὸ μικροῦ τόσον ζωηρὸν πρό-
σωπὸν του ἐνεκρόθη· οἱ ὀφθαλμοί του προσηλώ-
θησαν εἰς τὸ ἄπειρον.

«Ἄλλ' εἰπέτε μοι, ἠρώτησε, τί συμβαίνει·
πρέπει νὰ ὑπάρχῃ λόγος τις, σπουδαῖος λόγος.»

Δὲν ἠδυνάμην νὰ δώσω ἐπαρκῆ ἐξήγησιν.

«Πρέπει, εἶπε, νὰ ἔχη σπουδαιότατον λόγον,
πιστεύσατέ το. Ποῖος εἶχε τὸ βιολίον πρὸ ὑμῶν;
Ἀφοῦ τώρα ἀνήκει εἰς ἐμὲ, πρέπει νὰ μάθω τὴν
ἱστορίαν του, ἐφ' ὅσον τὴν γνωρίζετε. Τὸ βιο-
λίον τοῦτο θὰ ἔχη βεβαίως περίεργον ἱστορίαν·
ἀόριστως μόνον εἶχετε ὑπαινιχθῆ τὸν τρόπον τῆς
ἀποκτήσεως αὐτοῦ. Ποῖος ἔπαιζε πρὸ ἡμῶν ἐπὶ
τοῦ βιολίου τούτου;»

«Πτωχὴ γυνή, Ἰταλίς, ἀπῆντησα, τὴν ὁποίαν
ἐγνώρισα πρὸ εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἐν Βιέν-
νῃ. Ἐπαιζεν εἰς τι ξενοδοχεῖον, ἐγὼ δὲ ἤμην
σπουδαῖος μετ' αὐτῆς ἐρωτευμένος.»

«Καὶ πῶς ὠνομάζετο ;»

«Ἀγγελικὴ.»

«Ἀγγελικὴ; καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της;»

«Δὲν εἶχε πατρικὸν ὄνομα, ἀλλὰ μόνον μητρικόν, τὸ ὁποῖον ὁμως δὲν εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ φέρῃ.»

«Ἀγγελικὴ—Ἀγγελικὴ», ἐψιθύριζεν ἀφηρημένος.

«Σὰς κάμνει ἐντύπωσιν τὸ ὄνομα;» ἠρώτησα.

«Ἦκουσα, ὅτι οὕτως ὠνομάζετο ἡ μήτηρ μου, ἢ ἀκόμη ὠνομάζεται, διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ζῆ ἔτι.»

«Ἐμάθετέ τι περὶ τῶν οἰκογενειακῶν ὑμῶν ὑποθέσεων ;»

«Ἐλάχιστα, ἀπήντησεν, οὐδὲν δὲ παρήγορον. Ἐπεσκέφθην ἐν Βιέννῃ τὸν δικηγόρον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἄλλοτε ἐλάβανον τὴν μικρὰν ἐκείνην συνδρομήν.

Ἦγνόει νὰ μοὶ εἶπῃ τι· μὲ παρέπεμψε δὲ εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ κεφάλαιον, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδε λογαριασμόν. Οὗτος ἀπέφυγε νὰ ἐξηγηθῆ μετὰ πολλὰς δὲ παρκαλήσεις μοὶ εἶπε μόνον, ὅτι Ἰταλὶς τις ὑψηλῆς περιωπῆς εἶχεν ἀφήσει πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀδελφῆς της κληροδοτήμα τι διὰ διαθήκης εἰς τὴν μητέρα μου ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μείνῃ διὰ τὸ τέκνον της, ἐὰν ἀπέθνησκεν, ἢ ἐὰν τὸ ἀπεποιεῖτο. Ἡ κυρία ἐκείνη ἀπέθανεν, ὅτε ἤμην τριετῆς τὴν ἡλικίαν. Ἡ μήτηρ μου ἐδέχθη τὸ κληροδοτήμα ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὤρισεν νὰ καταναλωθῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς συντήρησίν μου· ἔπειτα δὲ εἰσῆλθεν ἀπηλπισμένη εἰς μοναστήριον· ὤφειλε νὰ θεωρηθῆ πλέον ὡς νεκρά. Ὀλίγα τινὰ μοὶ προσέθηκε περὶ τῆς μητρός μου: ὅτι διῆγεν ἀλπητὸν βίον καὶ συνετηρεῖτο, ὡς ἐγνώριζα, παιζούσα βιολίον. Μοὶ ὠνόμασε γρατῖαν τινὰ, ἣτις ἦτο σύντροφός της, καὶ ἣτις ἐγένετο ἔπειτα δεκτὴ ἐν πτωχοκομίῳ ἐν καταστάσει σχεδὸν βλακειᾶς. Ταύτην κατώρθωσα νὰ εὔρω. ὠνομάζετο Βαρβάρα Ουσέλη καὶ ἦτο πράγματι τόσον γρατῖα καὶ μωρὰ, ὥστε ὀλίγον ἐφωτίσθη ἐξ αὐτῆς. Ἐφλυάρει περὶ πριγκιπίσσης καὶ μουσικοῦ, περὶ διασήμου κατασκευαστοῦ βιολίων, περὶ βιολιστρίας τὴν ὁποίαν συνώδεε διὰ τῆς κιθάρας καὶ περὶ εὐγενοῦς Πολωνοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῆ, καταναλώσας τὴν περιουσίαν του, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο αἷτις τῆς δυστυχίας της. Ἐν τῷ μεταξῷ μὲ ἐνηγκαλίζετο καί με ἐφίλει καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀγγελικῆς της, ἀλλὰ τὸ στόμα τοῦ Πολωνοῦ. Ἐπειτα πάλιν ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο διὰ βιολίον τι, τὸ ὁποῖον ἠγάπα ἢ Ἀγγελικὴ, καὶ τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ διαβῆ τὸν Ὄκεανόν, διὰ ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ Πολωνός, ὁ ὁποῖος ἀνησύχει τὴν Ἀγγελικὴν. Ἦσαν πράγματα ἀσυνάρτητα, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξαγάγω.»

Αἱ πληροφορίες αὗται μὲ κατέστησαν, ἐνοεῖται, λίαν σκεπτικόν. Εἶχον ἐνώπιόν μου ἀναμφιβόλως τὸν υἱὸν τῆς Ἀγγελικῆς καὶ ἐγνώριζον τώρα τι τὴν ἐκόλυε νὰ καταστῆ σύζυγός μου, ἢ νὰ ἐμπιστευθῆ τοῦλάχιστον τὸ αἷτιον τοῦ κωλύματος εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἠγάπα.

Συγκεκρινημένος ἔλαβον τὴν χεῖρα τοῦ Μόντη καὶ τῷ εἶπον: «Ἐγνώρισα τὴν μητέρα σας· δὲν ἔχω ἀνάγκην περισσοτέρων ἀποδείξεων νὰ πεισθῶ, ὅτι εἰσθε ὁ υἱὸς τῆς Ἀγγελικῆς ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκέ ποτε τὸ βιολίον τοῦτο. Τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἦτο προωρισμένον νὰ καταστήσῃ δυνατὴν εἰς τὸν πατέρα σας νέαν ὑπαρξίν ἐν Ἀμερικῇ.—Δὲν εἶμαι βέβαιος, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου. Εὐχομαι ἡ βαρσία ἐκείνη θυσιά νὰ μὴ ἦτο ματαία. Ὅπωςδῆποτε θεωρήσατε τὸ βιολίον τοῦτο οὐχὶ ὡς δῶρον ἰδικόν μου, ἀλλ' ὡς κληροδοτήμα τῆς μητρός σας.» Τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησα.—«Τὸ ἐνέχυρον ἀντηλλάγη καὶ τὸ χρέος ἐξωφλήθη διὰ τοῦ φιλήματος τούτου.»

«Τὸ βιολίον εἶναι ἰδικόν μου, ἀνέκραξεν ἐν μεγίστῃ χαρᾷ· τὸ ὄραϊον αὐτὸ βιολίον!» Τὸ ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Μόνος ὁ θάνατος θά μας χωρίσῃ.»

Μετὰ τινὰς μῆνας, περὶ τὸ φθινόπωρον, ἐπιστρέψας εἰς Βερολίον, ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Μόντη. Μοὶ ἔγραφεν, ὅτι ὁ πατήρ του ἐπλούτισεν ἐν Φλωρίδι καὶ ἐζήτησε πληροφορίας ἐν Βιέννῃ περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀγγελικῆς, ἀπήτησε δὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, διὰ νὰ γείνη συμμέτοχος τῆς ἐργασίας, καὶ, ἐὰν τῷ ἤρεσκε, κληρονόμος τῆς περιουσίας του. Ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος τῷ ἀνήγγειλε τοῦτο καὶ τῷ ἐνεχείρισεν τὰς ἀπαιτουμένας ἀποδείξεις. Ἦδη δὲ ἐσκόπευε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του πέραν τοῦ Ὄκεανοῦ, λαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ ἐπίσης τὸ προσφιλές του βιολίον.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἐκ Βρέμης, ἔφερε δὲ ἡμερομηνίαν τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου. Ὑπέσχετο δὲ νὰ μοὶ πέμψῃ νέας ἐξ Ἀμερικῆς εἰδήσεις.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἔλαβον πλέον εἰδήσιν· εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι δὲν ἔπταγεν ἐκεῖνος. Αἱ ἐφημερίδες μετ' οὐ πολὺ περιέγραφον ἐν λεπτομερείᾳ τὸ δυστυχὲς ναυάγιον τοῦ πλοίου «ὁ Φοῖνιξ», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Βρέμης μετὰ μεταναστών. Ὁ Μόντης δὲν μοὶ εἶχε γράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, ἀλλ' αἱ περιστάσεις μὲ ἐβεβαίωσαν δυστυχῶς, ὅτι εὐρίσκετο ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς τρικυμίας, διακρυσάσης πολλὰς ἡμέρας καὶ ἔπαθε σπουδαίως, ὥστε ἤρξατο βυθιζόμενον.

Ὅτε τὸ ἀτμόπλοιο, τοῦ ὁποῦ ὁ κυβερνήτης ἐξέθεσε τὸ γεγονός, τὸ συνήντησεν, ἐπλησίαζεν ἤδη νὰ βυθισθῆ. Ναῦται καὶ ἐπιβάται εἶχον ἐργασθῆ μέχρι ἐξάντλησεως τῶν δυνά-

μεων εἰς τὰς ἀντλίας, ἀναμένοντες ἤδη τὸν θάνατον. Ἡ τρικυμία ἦτο τοσοῦτον σφοδρά, ὥστε μετὰ κόπου καὶ δυσκολίας ἠδυνήθησαν νὰ πλησιάσωσιν αἱ λέμβοι τὸ πλοῖον. Πρῶτον μετεβίβασθησαν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά· ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τῶν ἀνδρῶν· ἀλλ' ὁ κίνδυνος εἶχεν αὐξήσει τόσο, ὥστε ἀπητήτο μεγάλη ταχύτης καὶ βαρεῖα ἐπιφόρτωσις τῶν λέμβων, ἐὰν ἦθελον πάντες νὰ σωθῶσιν.

Ἡ ἔκθεσις ἀφηγείτο ἔπειτα περίπου τὰ ἑξῆς: Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ἦτο νέος τις, τὸν ὅποιον ἄλλοι μὲν ἐξελάμβανον ἐκ τοῦ ὀνόματός του ὡς Ἴταλόν, ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς γλώσσης ὡς Γερμανόν. Ἔμεινε γενναίως μεταξὺ τῶν τελευταίων, οἵτινες ἠδύνατο νὰ ἐλπίσωσι σωτηρίαν. Ὅτε κατέβαινε διὰ τοῦ σχοινίου εἰς τὴν ὑπερπεληρωμένην ἤδη λέμβον, παρετήρησαν οἱ ναῦται, ὅτι ἔφερον ὑπὸ μάλης μέγα κιβώτιον βιολίου. Εἶπον εἰς αὐτὸν ὅτι ὄφειλε νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ. Ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἐφιλονεῖκου ἀμφοτέρωθεν μετὰ ζωηρότητος καὶ τέλος ἀνήγειλε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν, νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ βιολίον. Οὕτως ἔμεινε μόνος ἐπὶ τοῦ βυθιζομένου σκάφους. Μέγα κύμα ἀπέσπασε τοῦ πλοίου τὰς λέμβους, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδυνήθησαν πλέον νὰ πλησιάσωσιν. Ἡδὴ ἐβυθίζετο ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τὰ δὲ κύματα ἀνέβαινον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Τότε ἐφάνη ὁ νεανίας ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα πρὸς τὴν γέφυραν· ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἴστου καὶ ἔθλιψε τὸ βιολίον ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλοῖον ἐξηκολούθει βυθιζόμενον. Ὁ δυστυχὴς ἐφάνη τελευταῖον ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὡς εἶ ἴστατο ἐπὶ στενῆς σανίδος ὑπεράνω τῆς κυματιζομένης θαλάσσης. Ἐπειτα ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ὁ θάνατος τὸν ἤρπασεν ἔχοντα εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ βιολίον, ὑποβέτω δὲ, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτίμησίν του ἀπέθανε τοσοῦτον ὠραῖον θάνατον.

Ἡδὴ ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία μου. I. M.

ΕΚΑΡΟΜΗ ΣΤΑΝΛΕΪ ἘΝ ΑΦΡΙΚῃ,

Ὁ Ἀμερικανὸς Ἐρρίκος Στάνλεϋ, ὁ διὰ πολλῶν ἐξόδων καὶ μόχθων ἀνευρών τὸν Δόκτορα Λίβιγκστῶνα, παρηγγέλθη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἰδιοκτῆτου τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης», ἐφημερίδος ἐχοῦσης παγκόσμιον κυκλοφορίαν, ὅστις κατέβαλε καὶ τὰ ἐξόδα ἀμφοτέρων τῶν ἐκδρομῶν, νὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν ἐκδρομὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν πηγῶν τοῦ Ποταμοῦ Κόγκο. Τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐκδρομὴν ἐπεράτωσεν αἰσίως καὶ πρό τινος ἐπέστρεψεν εἰς Εὐρώπην, ὅπου ἠξιώθη μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τοῦ ἐπισημονικοῦ κόσμου.

Ἡ δευτέρα αὕτη ἐπιχείρησις ἄρχεται ἐκ τοῦ μέρους· εἰς δ' εἶχε σταθῆ ὁ Λίβιγκστῶν. Ὁ Στάν-

λεϋ, ὁ τὸ ἔργον συνεχίσας, εἶχεν ἀποπλεύσει ἐξ Ἀγγλίας καλῶς ἐφωδιασμένος, φέρων πολλὰ καὶ τέλεια ὄπλα, ἐν σκάφος μήκους 40 ποδῶν καὶ πλάτους 6, διαλυόμενον καὶ συναρμολόγητον εὐκόλως. Τοῦτο ἀπέδειχθη ἀναγκαιότατον, διότι παρὰ τῷ ποταμῷ, ἐν ᾧφειλε νὰ διαπλεύσῃ καὶ ὅστις εἶναι μακρότερος τοῦ Μισισίπη, εὐρίσκειτο χῶρος ἐξ 80 μιλίων, ὅλως διατεμνόμενος ὑπὸ καταρρακτῶν.

Ὁ τολμηρὸς περιηγητὴς διήνυσεν 7,300 μίλια· ἐκτὸς δὲ τῆς μεγάλης λέμβου, εἶχε κατασκευάσει 26 μονόξυλα, διότι τὸ πλεῖστον τῆς ὁδοῦ ὄφειλον νὰ διανύσωσιν ἐπὶ ποταμῶν. Εἰς ἕνα ἕκαστον σταθμὸν ἐλάμβανε σημειώσεις καὶ ἐποίει διαφόρους παρατηρήσεις. Ὁ κῆρξων ἦτο μέγιστος, διότι ὠδοιπόρου εἰς τὸν ἰσημερινόν, συχρότατοι δὲ οἱ πυρετοί. Ὡς ἐκ τῆς πολλῆς κινήσης, ἦν ἀπερρόφησεν, ἐλευκάνθη ἡ μέλαινα κόμη του.

Ὁ Στάνλεϋ εἶχεν ἐριοῦχα, πανικά, ὑαλικὰ κτλ. Αἱ τὴν προτομὴν τῆς Α. Χαριτοβοῦτου Μεγαλειότητος τῆς βασιλείσης Βικτωρίας φέρουσαι χρυσαὶ λίραι στεργίναι δὲν χαίρουσιν ὡς φαίνεται, ἐκεῖ ὑπόληψιν!

Τὰ παθήματα τοῦ ἐφημεριδογράφου περιηγητοῦ εἶναι ἀληθῶς ἀνεκδιήγητα. Ἡμέραν τινα, στερούμενος τροφῶν, ἐξῆλθε νὰ ἐρευνήσῃ παρόχθιά τινα μέρη· διηυθύνθη δὲ μετ' ἐν μονόξυλον πρὸς τινα νῆσον, Μπουμπιρίχ καλουμένην, ὡς ἀργότερον ἔμαθεν. Οἱ κάτοικοι ταύτης σωρηδὸν κατήλθον εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἐποίουν σημεῖα πολλὰ εἰς αὐτόν· τὰς χειρονομίας ἐξέλαβεν ὡς φιλικὰς διαδηλώσεις καὶ ἐπλευσεν εἰς τὴν παραλίαν. Μόλις ὅμως ἀπείχετο ὀλίγα βήματα καὶ οἱ νησιῶται ἔπεσαν εἰς τὸ ὕδωρ, ἤρπασαν τὸ μονόξυλον καὶ ἔσυραν αὐτὸ εὐθὺς εἰς τὴν ξηρὰν, πρὸς μεγάλην τῶν ἐπιβαινόντων ἐκπληξίν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγρίων ἀμέσως ἤρπασεν ἐκ τῆς κόμης τὸν Στάνλεϋ καὶ ἐκράτει αὐτὸν ἀκίνητον· τὰ αὐτὰ ἔπαθον καὶ οἱ ὄπαδοί αὐτοῦ, οἱ δὲ ἄγριοι ἤρχισαν νὰ ὀρχοῦνται, ἐξ οὗ ἐνόησεν ὁ Ἀμερικανὸς περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἡ ἀταραξία καὶ ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος ἔσωσαν τὸν ἄνδρα· ἀφοῦ ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ποιήσωσι χρῆσιν τῶν ὄπλων, ἀπηλλάγη διὰ γενναίου ἀγῶνος τῶν χειρῶν τοῦ ἀγρίου καὶ ἐδήλωσε τὴν θέλησιν νὰ συνδιαλεχθῆ. Οἱ ἄγριοι σέβονται ὀπωσδήποτε τοὺς τολμηροὺς, ὁ δὲ Στάνλεϋ διὰ διερμηνέως εἶπεν ὅτι ἐπίτηδες ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν νὰ προσφέρῃ ἐπ' ἀνταλλαγῇ ὑφάσματα πρὸς τροφίμα καὶ ὅτι προσεδόκα ταχεῖαν διεκπεραίωσιν τῆς ὑποθέσεως. Τὸν λόγον του ὑπεστήριξεν ἐκθέσας καὶ διάφορα ὑαλικὰ, οἱ δὲ νησιῶται τῷ ἀπήντησαν ὅτι μέλουσι νὰ συνδιασχεθῶσι καὶ ἀπῆλθον φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς κώπας τοῦ μονόξυλου.

Ἐξ κρηθλῶν ὄραι, ὁ δὲ Στάνλεϋ καὶ οἱ ὀ-